

Arrest

nr. 64 257 van 30 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 januari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. BIJNENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op X treedt verzoeker, van Turkse nationaliteit, te Turkije in het huwelijk met mevrouw T.K., een Nederlandse onderdaan.

Op 6 april 2010 dient verzoeker een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging (type D) bij de Belgische ambassade te Ankara in Turkije. Op 10 juni 2010 wordt verzoeker in het bezit gesteld van dat visum.

Op 12 augustus 2010 dient verzoeker een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als echtgenoot van een Nederlandse onderdaan, gemachtigd om in België te verblijven middels een E-kaart.

Op 9 september 2010 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 7 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekers echtgenote de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep van verzoekers echtgenote tegen deze beslissing is gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder het nummer 66 617.

Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van O., F. (...) geboren te (...), op (...) van Turkse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 40 bis. Gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de echtgenote van betrokkene op basis van art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 dient ook het verblijf van betrokkene zelf te worden beëindigd. Dit in toepassing van artikel 42 quater, §1, 1° van diezelfde wet.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° van de Vreemdelingenwet elk beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van rechtswege schorsend is en dat ten aanzien van verzoeker geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep. Verzoeker heeft derhalve geen belang bij het indienen van een vordering tot schorsing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan.

“Gezinshereniging artikel 8 E.V.R.M.

Verzoeker verwijst opnieuw naar het verzoekschrift ingediend door zijn echtgenote waarin zij de beslissing tot intrekking van haar verblijfsrecht aanvecht. Aangezien de echtgenote van verzoeker wel een verblijfsrecht had op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd, kan verzoeker aldus ook zijn rechten doen gelden op basis van de gezinshereniging. De beslissing van de D.V.Z. om de verblijfsvergunning van de echtgenote van verzoeker in te trekken was foutief, waaruit volgt dat ook de beslissing om de verblijfsvergunning van verzoeker in te trekken foutief was.

Wanneer een onderdaan van een derde land niet wettig op het grondgebied van een lidstaat verblijft, moet rekening gehouden worden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven cf. artikel 8 E.V.R.M. Dat recht maakt deel uit van de grondrechten die, volgens - overigens door de preambule van de Europese Akte en in artikel 6 lid 2 EU bevestigd - vaste rechtspraak van het Hof in de communautaire rechtsorde worden beschermd.

Verzoeker stelt dat het bevel tot verlaten van het grondgebied in strijd is met zijn recht op een privé- en familieleven zoals beschermd in artikel 8 E.V.R.M.

Volgens artikel 8 E.V.R.M. is er geen inmenging toegestaan met betrekking tot de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven dan voor zover dit bij wet is voorzien en nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land.

Het bevel tot verlaten van het grondgebied is disproportioneel. De uitoefening van deze maatregel zou een gezin splitsen: verzoeker zou terug moeten keren naar Turkije en zou zijn zwangere echtgenote moeten achterlaten. Bovendien is verzoeker de kostwinner in het gezin en voorziet hij zijn vrouw en in de toekomst kind in levensonderhoud. Hij zou dan ook uiteraard zijn werk verliezen.

Daarentegen vormt verzoeker geen risico voor de veiligheid en heeft hij nooit uitkeringen gevraagd. Verwijdering is een disproportionele maatregel en is verboden wanneer een derdelands onderdaan, echtgenoot van een EU-burger, in staat is zijn identiteit te bewijzen en er geen elementen zijn die wijzen op een gevaar voor de openbare overheid, veiligheid of volksgezondheid (Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 19.331 26 november 2008, T. Vreemd. 2009, afl. 2, 147).

Aldus zou deze maatregel het recht op familieleven ernstig aantasten en is hij disproportioneel gelet op de gevolgen die veroorzaakt zouden worden.

Verzoeker verkeerde dus wel in de voorwaarden om van een verblijfsrecht te genieten op het moment dat de beslissing tot intrekking genomen werd en vordert dan ook dat het bestreden bevel geschorst en vernietigd wordt."

3.2. Verzoeker ontkent niet dat hij, zoals dat terecht in de bestreden beslissing werd gesteld, dat hij verblijfsrecht kreeg als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Met de bestreden beslissing wordt een einde gesteld aan dit verblijfsrecht op grond van artikel 42quater, § 1, 1°, dat luidt als volgt :

"§ 1 Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

1° er wordt, op basis van artikel 42bis, § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;"

3.3. Verzoeker verwijst in eerste instantie naar het verzoekschrift ingediend door zijn echtgenote en stelt dat de beslissing van verwerende partij om de verblijfsvergunning van zijn echtgenote in te trekken foutief was, waaruit volgt dat ook de beslissing getroffen in zijn hoofd op foutieve wijze werd genomen.

3.4. Het beroep dat de echtgenote van verzoeker heeft ingediend tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten die in haren hoofd werd genomen, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 64 256 van 30 juni 2011. Derhalve kan verzoeker zich niet langer beroepen op de beweerde onrechtmatigheid van die beslissing die in sé de onrechtmatigheid van de thans aangevochten beslissing met zich zou brengen en blijft de motivering op grond van artikel 42quater, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet onverminderd overeind. De door verzoeker bijgebrachte documenten kunnen niet dienstig worden voorgelegd nu ze betrekking hebben op het verweer dat zijn echtgenote heeft gevoerd tegen de in haren hoofd genomen beslissing tot beëindiging van verblijfsrecht, die is gesteund op andere motieven en die niet het voorwerp van het huidig beroep uitmaakt.

3.5. Verzoeker voert voorts de schending aan van artikel 8 van het EVRM, in essentie stellende dat rekening moet worden gehouden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven, terwijl de uitvoering van de thans aangevochten maatregel zijn gezin zou splitsen, verzoeker zou moeten terugkeren naar Turkije en zijn zwangere echtgenote zou moeten achterlaten. Bovendien, zo stelt hij, is hij kostwinner in het gezin en voorziet hij zijn vrouw en toekomstig kind in levensonderhoud. Hij zou nu zijn werk verliezen, terwijl hij nooit uitkeringen heeft gevraagd en geen risico is voor de veiligheid. Aldus, zo concludeert hij, zou deze maatregel het recht op familieleven ernstig aantasten en is hij disproportioneel.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. Zij houdt in dat verzoekers verblijfsrecht in België als familielid van een burger van de Unie, wordt beëindigd daar ook het verblijfsrecht van verzoekers echtgenote, van Nederlandse nationaliteit, werd beëindigd. In die optiek, en gelet op het feit dat verzoekers echtgenote ook een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten, kan hij zich niet langer steunen op zijn rechtmatige aanwezigheid op Belgisch grondgebied teneinde een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Beiden dienen namelijk het grondgebied te verlaten, zodat een splitsing van het gezinsleven, zoals verzoeker het stelt, alleszins niet wordt veroorzaakt door de thans bestreden beslissing. Bovendien legt de bestreden beslissing verzoeker niet op om terug te keren naar Turkije, enkel om het Belgische grondgebied te verlaten, en toont hij op geen enkele wijze aan dat hij zich niet elders zou kunnen vestigen, samen met zijn echtgenote. Een schending van het familieleven is derhalve

geenszins aangetoond. Het argument dat verzoeker nooit uitkeringen heeft gevraagd, noch een risico is voor de veiligheid, doet daaraan geen afbreuk. Overigens toont hij op geen enkele wijze aan dat deze twee elementen op zich zouden kunnen leiden tot het behoud van een verblijfsrecht. Een loutere verwijzing naar een arrest, zonder dat verzoeker ook maar een poging onderneemt om aan te tonen dat de in dat arrest ingenomen stelling betrekking heeft op een situatie analoog aan de zijne, volstaat daartoe geenszins.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS